

Arrest

nr. 237 765 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partijen van 20 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

De beschikking van 3 juni 2020 met toepassing van voormelde bepaling luidt als volgt:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2020 waarbij de verzoeken om internationale bescherming

onderzocht en behandeld worden onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissingen geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers in casu geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond hebben.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu zij niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de desbetreffende bevindingen niet weerleggen noch ontkrachten.

3.2.1 Verzoekers verwijzen vooreerst naar de in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen om binnen de versnelde procedure een beslissing ten nemen. Zij bekritisieren vervolgens dat de bestreden beslissingen pas werden genomen ongeveer 2,5 maanden na de overdracht aan het Commissariaat-generaal.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien voormelde termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoekers beschikten thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. Zij betogen op algemene wijze dat de kortere beroepstermijn tot gevolg heeft dat zij over minder mogelijkheden beschikken om hun verdediging voor te bereiden en een rechtsmiddel tegen de weigeringsbeslissing te benutten. Verzoekers betogen in het tweede middel dat zij “een en onder voorbehoud (laten gelden) aangezien de beroepstermijn van 10 dagen bijzonder kort is en een grondig verweer onmogelijk maakt, minstens aanzienlijk bemoeilijkt”, doch zij lichten niet in het minst in concreto toe welke andere rechtsmiddelen zij zouden hebben aangewend en in welke mate hun verdediging dus anders/uitgebreider zou zijn geweest indien zij hun beroep niet binnen de 10, maar binnen de 30 dagen zouden hebben ingediend. De Raad voegt nog toe dat verzoekers niet kunnen beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen hun beweerde vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas.

Verzoekers kunnen, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd in hun redenering – “(...) verliest de Commissaris-Generaal deze mogelijkheid c.q. bevoegdheid tot het nemen van de weigering van inoverwegingname wanneer de termijn van 15 dagen overschreden is” – dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen.

3.2.2. Verzoekers hekelen vooreerst de motieven van de bestreden beslissing omtrent de vaststelling dat zij verder in hun woonst verbleven hebben, hetgeen zij logisch achtten. De commissaris-generaal stelt echter op goede gronden vast dat het ongeloofwaardig voorkomt dat verzoekers met hun kinderen op een plaats zouden blijven wonen waarvan zij weten dat hun belagers ervan op de hoogte zijn, die er duidelijk niet voor terugdeinsden in het verleden groot geweld te gebruiken en de broer van verzoeker in hun huis aan te vallen. Dat een verhuis geen soelaas zou brengen, zoals verzoekers dit thans trachten te verschonen, aangezien Albanië een zeer klein land is derwijze dat een nieuwe verblijfplaats onmiddellijk ontdekt zou worden onder meer door contacten met gecorrumpeerde ambtenaren, kan de gemotiveerde vaststellingen van de commissaris-generaal niet in een ander daglicht stellen. De Raad kan de commissaris-generaal eveneens bijtreden waar hij, wederom op gemotiveerde wijze, de verwachting formuleert dat indien verzoekers een daadwerkelijke vrees voor vervolging hadden vanwege de clan L., zij heel wat meer voorzorgsmaatregelen zouden hebben genomen voor het gezin en verzoeker zich zeker niet meer te voet op straat zou hebben begeven.

Waar verzoekers trachten te verklaren dat verzoeker pas het doelwit is geworden in 2019 door voor te houden dat de familie L. dacht dat G. zou vrijkomen uit de gevangenis, maar hij in 2019 een nieuwe straf opliep van 12 jaar, kunnen zij evenmin overtuigen. Hiermee weerleggen zij geenszins dat het frappant is dat indien de broer van verzoeker al jarenlang in een conflict verwickeld is met de clan L. en zij verzoeker om wraak uit te oefenen op zijn broer zouden willen vermoorden, dit nog niet eerder gebeurd zou zijn. Dit te meer daar uit de verklaringen immers blijkt dat verzoeker op hetzelfde adres bleef wonen waar de bende L. in het verleden reeds een aanslag op de broer van verzoeker pleegde en dat verzoeker, terwijl zijn broer nog in de gevangenis zat, nog naar het dorp Domje, het bolwerk van de clan L., is gegaan voor werk gerelateerde doeleinden. De commissaris-generaal besluit op goede gronden dat indien men verzoeker daadwerkelijk had willen vermoorden, men daar jaren de kans toe had en dat het dan ook niet geloofwaardig is dat deze clanleden pas in 2019 zouden gaan beslissen om verzoeker te vermoorden als pasmunt voor zijn broer.

Verzoekers slagen er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, laat staan te weerleggen. Zij bieden er geen aannemelijke verklaring voor. Deze hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst en doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het ingeroepen vluchtrelaas.

3.2.3 Bovendien stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat zelfs al hadden verzoekers de door hen beweerde bedreigingen aannemelijk gemaakt, dan nog opgemerkt dient te worden dat zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van/en of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale

en/of hogere autoriteiten, en er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hun sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er net zoals de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

Verzoekers trachten zich thans tevergeefs te verschuilen achter hun manifest gebrek aan vertrouwen in de werking van politie en justitie in een poging om het feit dat zij geen contact opnamen met de politiefunctionaris goed te praten en achter hun twijfel aan de integriteit van de politie en justitie waarbij zij verwijzen naar verslagen die zij voegen bij hun verzoekschrift. Zij kunnen hun houding evenmin goedpraten door de verwijzingen naar het aantal ontslagen wegens corruptie en het verdacht zijn van de Albanese procureur-generaal A. L. van witwaspraktijken. Verzoekers nemen de beschermingsmogelijkheden in Albanië op de korrel en bestempelen de informatie van de commissaris-generaal als gedateerd. Zij ontkennen, noch weerleggen, echter dat zij op geen enkel moment klacht hebben ingediend bij de politie voor de bedreigingen tegen hun persoon. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Daarnaast geven verzoekers zelf aan dat G. in mei 2019 een nieuwe gevangenisstraf opliep van 12 jaar waaruit blijkt dat de Albanese autoriteiten effectief opgetreden hebben.

Het algemene betoog in het verzoekschrift dat effectieve bescherming zou ontbreken, berust dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoekers maken aldus geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Verzoekers tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, maar slagen er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekers zeggen te vrezen. Verzoekers tonen niet in concreto aan en maken aldus geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot hun verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden

3.2.4. Verzoekers voeren verder geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

Bij 's Raads beschikking van 3 juni 2020 werden verzoekende partijen uitgenodigd om met toepassing van artikel 3, derde lid van het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 een pleitnota over te maken binnen de 15 dagen na de verzending van die beschikking.

Verder wordt in voormelde beschikking de aandacht gevestigd op en de Raad herhaalt thans dat artikel 3, vierde lid van het voormeld bijzondere machtenbesluit luidt als volgt: *“Indien geen der partijen een pleitnota heeft overgemaakt binnen de 15 dagen volgend op de verzending van de beschikking, dan worden zij geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en wordt naargelang het geval het beroep ingewilligd of verworpen.”*

Uit voormelde bepaling vloeit voort dat de elektronische verzending van de beschikking (overeenkomstig artikel 5 van voornoemd bijzondere machtenbesluit) de voorziene termijn van vijftien dagen laat ingaan. Bijgevolg begint de termijn te lopen de dag die volgt op de dag van verzending van de beschikking.

In casu hebben verzoekende partijen geen pleitnota overgemaakt binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking van 3 juni 2020. De pleitnota werd op 20 juni 2020 aangetekend verzonden. De pleitnota werd niet elektronisch verstuurd. Hieruit volgt dat zij, net als de verwerende partij, geacht worden in te stemmen met de in de beschikking van 3 juni 2020 opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS